Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 14ης Οκτωβρίου 2021 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Οικονομική και Νομισματική Ένωση – Τραπεζική Ένωση – Ανάκαμψη και εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων – Ενιαίος μηχανισμός εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων (ΕΜΕ) – Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ) – Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΤΕ) – Καθορισμός της εκ των προτέρων εισφοράς για το έτος 2016 – Προσφυγή ακυρώσεως – Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής – Εκπρόθεσμο – Πράξη δεκτική προσφυγής – Επιβεβαιωτική πράξη»

Στην υπόθεση C-662/19 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 2019,

NRW.Bank, με έδρα το Ντύσσελντορφ (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Seitz, J. Witte και D. Flore, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ), εκπροσωπούμενο από την H. Ehlers και τους J. Kerlin και P. A. Messina, επικουρούμενους από τους B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch και S. Ianc, Rechtsanwälte,

καθού πρωτοδίκως,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από την A. Sikora-Kalėda και τον J. Bauerschmidt,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους Δ. Τριανταφύλλου και K.-P. Wojcik και την A. Steiblytė και στη συνέχεια από τον Δ. Τριανταφύλλου και την A. Steiblytė,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα προέδρου του τρίτου τμήματος, A. Prechal, F. Biltgen, L. S. Rossi και N. Wahl (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Απριλίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η NRW.Bank ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 26ης Ιουνίου 2019, NRW.Bank κατά ΕΣΕ (T-466/16, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2019:445), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της για την ακύρωση, αφενός, της απόφασης που εξέδωσε το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ) κατά την εκτελεστική σύνοδό του της 15ης Απριλίου 2016 σχετικά με τις εκ των προτέρων εισφορές για το 2016 στο Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΤΕ) (SRB/ES/SRF/2016/06) (στο εξής: πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση) και, αφετέρου, της απόφασης που εξέδωσε το ΕΣΕ κατά την εκτελεστική σύνοδό του της 20ής Μαΐου 2016 σχετικά με την προσαρμογή των εκ των προτέρων εισφορών για το 2016 στο ΕΤΕ, και η οποία συμπληρώνει την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση (SRB/ES/SRF/2016/13) (στο εξής: δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση και, από κοινού με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, προσβαλλόμενες αποφάσεις), κατά το μέρος που οι ως άνω αποφάσεις αφορούν την αναιρεσείουσα.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΕ) 806/2014

2 Το άρθρο 54, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1), προβλέπει τα εξής:

«Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, στην εκτελεστική σύνοδό του:

α) προετοιμάζει όλες τις αποφάσεις που θεσπίζονται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης στη σύνοδο της ολομέλειάς του·

β) λαμβάνει όλες τις αποφάσεις για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, εκτός εάν προβλέπεται άλλως στον παρόντα κανονισμό.»

3 Το άρθρο 67, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 ορίζει τα εξής:

«Τις εισφορές που αναφέρονται στα άρθρα 69, 70 και 71 τις συγκεντρώνουν οι εθνικές αρχές εξυγίανσης από τις οντότητες που αναφέρονται στο άρθρο 2 και τις μεταβιβάζουν στο [ΕΤΕ, όπως προβλέπει η συμφωνία μεταξύ των συμμετεχόντων κρατών μελών].»

4 Το άρθρο 69 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Επίπεδο-στόχος», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Έως το τέλος μιας αρχικής περιόδου οκτώ ετών από την 1η Ιανουαρίου 2016 ή, άλλως, από την ημερομηνία εφαρμογής της παρούσας παραγράφου δυνάμει του άρθρου 99 παράγραφος 6, τα διαθέσιμα χρηματοδοτικά μέσα του [ΕΤΕ] ανέρχονται τουλάχιστον στο 1 % του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων όλων των πιστωτικών ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας σε όλα τα συμμετέχοντα κράτη μέλη.»

5 Το άρθρο 70 του κανονισμού 806/2014, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εισφορές εκ των προτέρων», ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα ακόλουθα:

«1. Η ατομική εισφορά κάθε ιδρύματος εισπράττεται τουλάχιστον ετησίως και υπολογίζεται κατ' αναλογία προς το ύψος των υποχρεώσεών του (εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων) μείον τις καλυπτόμενες καταθέσεις, σε σχέση με το σύνολο των υποχρεώσεων (εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων) μείον τις καλυπτόμενες καταθέσεις, όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος όλων των συμμετεχόντων κρατών μελών.

2. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης υπολογίζει ετησίως, κατόπιν διαβούλευσης με την [Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)] ή την εθνική αρμόδια αρχή και σε στενή συνεργασία με τις εθνικές αρχές εξυγίανσης, τις επιμέρους εισφορές, προκειμένου να εξασφαλίσει ότι οι εισφορές που οφείλονται από το σύνολο των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών δεν υπερβαίνουν το 12,5 % του επιπέδου-στόχου.

Κάθε έτος, ο υπολογισμός των εισφορών για τα επιμέρους ιδρύματα βασίζεται σε:

α) μια κατ' αποκοπή εισφορά, που βασίζεται κατ' αναλογία στο ύψος των υποχρεώσεων ενός ιδρύματος, εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων και των καλυπτόμενων καταθέσεων, σε σχέση με το σύνολο των υποχρεώσεων, εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων και των καλυπτόμενων καταθέσεων, όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών και

β) μια προσαρμοσμένη βάσει κινδύνου εισφορά, που βασίζεται στα κριτήρια που ορίζονται στο άρθρο 103 παράγραφος 7 της οδηγίας 2014/59/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για τη θέσπιση πλαισίου για την ανάκαμψη και την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων και για την τροποποίηση της οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών 2001/24/ΕΚ, 2002/47/ΕΚ, 2004/25/ΕΚ, 2005/56/ΕΚ, 2007/36/ΕΚ, 2011/35/ΕΕ, 2012/30/ΕΕ και 2013/36/ΕΕ, καθώς και των κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2014, L 173, σ. 190)], λαμβανομένης υπόψη της αρχής της αναλογικότητας, χωρίς να προκαλούνται στρεβλώσεις ανάμεσα στις δομές του τραπεζικού τομέα των κρατών μελών.

Η σχέση μεταξύ της κατ' αποκοπή εισφοράς και των προσαρμοσμένων βάσει κινδύνου εισφορών λαμβάνει υπόψη την ισόρροπη κατανομή των εισφορών ανάμεσα σε διάφορους τύπους τραπεζών.

Το συνολικό ποσό των επιμέρους εισφορών όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών, οι οποίες υπολογίζονται σύμφωνα με τα στοιχεία α) και β), δεν υπερβαίνει σε καμία περίπτωση το 12,5 % του επιπέδου-στόχου ετησίως.»

Ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) 2015/63

6 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2015/63 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2014, για τη συμπλήρωση της οδηγίας [2014/59] όσον αφορά τις εκ των προτέρων συνεισφορές σε χρηματοδοτικές ρυθμίσεις εξυγίανσης (ΕΕ 2015, L 11, σ. 44), προβλέπει τα εξής:

«Οι συνεισφορές που αναφέρονται στο άρθρο 103 παράγραφος 2 της οδηγίας [2014/59] υπολογίζονται αποκλείοντας τις ακόλουθες υποχρεώσεις:

[…]

β) τις υποχρεώσεις που δημιουργούνται από ένα ίδρυμα, το οποίο συμμετέχει σε [θεσμικό σύστημα προστασίας (ΘΣΠ)], όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 παράγραφος 1 σημείο 8 της οδηγίας [2014/59] και στο οποίο έχει επιτραπεί από την αρμόδια αρχή να εφαρμόσει το άρθρο 113 παράγραφος 7 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 575/2013 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2013, L 176, σ. 1)], μέσω συμφωνίας που συνάπτεται με άλλο ίδρυμα που είναι μέλος του ίδιου ΘΣΠ·

[…]

στ) στην περίπτωση των ιδρυμάτων που χορηγούν προνομιακά δάνεια, τις υποχρεώσεις του ενδιάμεσου ιδρύματος έναντι της εκδότριας ή άλλης αναπτυξιακής τράπεζας ή άλλου ενδιάμεσου ιδρύματος και τις υποχρεώσεις της αρχικής αναπτυξιακής τράπεζας προς τα συνεισφέροντα μέρη της, στον βαθμό που το ποσό των εν λόγω υποχρεώσεων αντιστοιχίζεται με τα προνομιακά δάνεια του εν λόγω ιδρύματος.»

7 Το παράρτημα Ι του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, με τίτλο «Διαδικασία για τον υπολογισμό των ετήσιων συνεισφορών των ιδρυμάτων», εκθέτει τον τύπο, τις διαδικασίες και τα βήματα υπολογισμού των συνεισφορών αυτών. Το βήμα 6 του υπολογισμού αυτού, με τίτλο «Υπολογισμός των ετήσιων εισφορών», αναλύεται ως εξής:

«1. Η αρχή εξυγίανσης προβαίνει σε αναβαθμονόμηση του τελικού σύνθετου δείκτη που προκύπτει από το βήμα 5, FCIn, σε όλο το εύρος τιμών που καθορίζεται στο άρθρο 9, εφαρμόζοντας τον ακόλουθο τύπο:

$$\tilde{R}_n = (1{,}5 - 0{,}8) * \frac{FCI_n - \min\limits_n FCI_n}{\max\limits_n FCI_n - \min\limits_n FCI_n} + 0{,}8$$

όπου τα ορίσματα της ελάχιστης και της μέγιστης συνάρτησης είναι οι τιμές όλων των ιδρυμάτων που συνεισφέρουν στη ρύθμιση χρηματοδότησης της εξυγίανσης για την οποία υπολογίζεται ο τελικός σύνθετος δείκτης.

2. Η αρχή εξυγίανσης [υπολογίζει] την ετήσια συνεισφορά κάθε ιδρύματος n, εκτός από τα ιδρύματα που υπόκεινται στο άρθρο 10 και εκτός από το κατ' αποκοπήν τμήμα των συνεισφορών των ιδρυμάτων στα οποία τα κράτη μέλη εφαρμόζουν το άρθρο 20 παράγραφος 5, ως εξής:

$$c_n = Target * \frac{\frac{B_n}{\sum_{p=1}^{N} B_p} \cdot \tilde{R}_n}{\sum_{p=1}^{N} \left(\frac{B_p}{\sum_{q=1}^{N} B_q} \cdot \tilde{R}_p \right)}$$

όπου:

p, q ιδρύματα του δείκτη·

Target είναι το ετήσιο επίπεδο-στόχος, όπως καθορίζεται από την αρχή εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 2, μείον το άθροισμα των συνεισφορών που υπολογίζονται σύμφωνα με το άρθρο 10 και μείον το άθροισμα τυχόν κατ' αποκοπήν ποσών που ενδεχομένως έχουν καταβληθεί στο πλαίσιο του άρθρου 20 παράγραφος 5·

Bn είναι το ύψος των υποχρεώσεων (εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων) μείον τις καλυπτόμενες καταθέσεις του ιδρύματος n, όπως έχουν προσαρμοστεί σύμφωνα με το άρθρο 5 και με την επιφύλαξη της εφαρμογής του άρθρου 20 παράγραφος 5.»

Ο εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 2015/81

8 Το άρθρο 5 του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/81 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2014, περί ενιαίων όρων εφαρμογής του κανονισμού 806/2014 (ΕΕ 2015, L 15, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης γνωστοποιεί στις οικείες εθνικές αρχές εξυγίανσης τις αποφάσεις του για τον υπολογισμό των ετήσιων εισφορών των ιδρυμάτων που έχουν άδεια λειτουργίας στο έδαφός τους.

2. Μετά τη λήψη της γνωστοποίησης που αναφέρεται στην παράγραφο 1, κάθε εθνική αρχή εξυγίανσης κοινοποιεί σε κάθε ίδρυμα που έχει άδεια λειτουργίας στο οικείο κράτος μέλος την απόφαση του Συμβουλίου Εξυγίανσης για τον υπολογισμό της ετήσιας εισφοράς που οφείλεται από το εν λόγω ίδρυμα.»

Το ιστορικό της διαφοράς

9 Το ιστορικό της διαφοράς εκτέθηκε στις σκέψεις 1 έως 9 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και μπορεί να συνοψισθεί, για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, ως ακολούθως.

10 Η NRW.Bank είναι η αναπτυξιακή τράπεζα του Land Nordrhein-Westfalen (ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας, Γερμανία). Ασκεί ουσιαστικά τρία είδη δραστηριοτήτων, ήτοι αναπτυξιακές δραστηριότητες, παρεπόμενες αναπτυξιακές δραστηριότητες και λοιπές δραστηριότητες.

11 Το 2015, πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 806/2014 και κατ' εφαρμογήν της οδηγίας 2014/59, όπως συμπληρώθηκε με τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63, η γερμανική ρυθμιστική αρχή, η Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (ομοσπονδιακή αρχή για τη σταθεροποίηση των χρηματοπιστωτικών αγορών, Γερμανία, στο εξής: FMSA), καθόρισε την εκ των προτέρων εισφορά της αναιρεσείουσας για το έτος 2015 δυνάμει του άρθρου 103 της ως άνω οδηγίας, κρίνοντας συγχρόνως ότι έπρεπε να εξαιρεθούν από τον υπολογισμό της εισφοράς αυτής τόσο οι αναπτυξιακές όσο και οι παρεπόμενες αναπτυξιακές δραστηριότητες της αναιρεσείουσας.

12 Το 2016, στο έντυπο με τίτλο «Εκ των προτέρων εισφορές στο [ΕΤΕ] – Έντυπο δήλωσης για την περίοδο εισφορών 2016», που καταρτίστηκε από το ΕΣΕ και διαβιβάστηκε από την FMSA στην αναιρεσείουσα, η τελευταία δήλωσε, σε πρώτο στάδιο, ότι έπρεπε να εξαιρεθεί από τον υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2016, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, το άθροισμα όλων των υποχρεώσεών της που συνδέονταν με τις αναπτυξιακές και τις παρεπόμενες αναπτυξιακές δραστηριότητές της. Εντούτοις, αφού πληροφορήθηκε ότι, κατά το ΕΣΕ, οι παρεπόμενες αναπτυξιακές δραστηριότητες δεν έπρεπε να εξαιρεθούν από τον ως άνω υπολογισμό, κατέθεσε διορθωμένο έντυπο δήλωσης, σύμφωνα με το οποίο έπρεπε να αποκλειστεί μόνον η συνολική αξία των υποχρεώσεων που συνδέονταν με τις αναπτυξιακές της δραστηριότητες.

13 Με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, το ΕΣΕ, κατά την εκτελεστική σύνοδό του της 15ης Απριλίου 2016, καθόρισε, βάσει του άρθρου 54, παράγραφος 1, στοιχείο β', και του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014, το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς καθεμιάς από τις οντότητες που παρατίθενται στο άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού, στις οποίες περιλαμβάνεται και η αναιρεσείουσα, για το έτος 2016.

14 Με ατομική πράξη επιβολής εισφοράς της 22ας Απριλίου 2016, την οποία παρέλαβε η αναιρεσείουσα στις 25 Απριλίου 2016, η FMSA ενημέρωσε την τελευταία ότι το ΕΣΕ είχε καθορίσει την εκ των προτέρων εισφορά της στην ΕΤΕ για το έτος 2016, επισημαίνοντάς της το ποσό που έπρεπε να καταβληθεί.

15 Με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση, το ΕΣΕ προέβη, κατά την εκτελεστική σύνοδό του της 20ής Μαΐου 2016, σε προσαρμογή των εκ των προτέρων εισφορών προς το ΕΤΕ για το έτος 2016 και προσαύξησε την εισφορά της αναιρεσείουσας.

16 Με πράξη επιβολής εισφοράς της 10ης Ιουνίου 2016, την οποία παρέλαβε η αναιρεσείουσα στις 13 Ιουνίου 2016, η FMSA ενημέρωσε την τελευταία ότι όφειλε να καταβάλει το ποσό της προσαύξησης που αναφέρεται στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης και προκύπτει από τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Αυγούστου 2016, η νυν αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με σκοπό να αμφισβητήσει το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς της στο ΕΤΕ για το έτος 2016, καθόσον οι παρεπόμενες αναπτυξιακές δραστηριότητες δεν έτυχαν προνομιακής μεταχείρισης και, κατά συνέπεια, η εισφορά της καθορίστηκε σε υπερβολικό ύψος. Προς στήριξη της προσφυγής αυτής, προέβαλε, κατ' ουσίαν, παράβαση του άρθρου 103, παράγραφοι 2 και 7, της οδηγίας 2014/59, του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014 και των εκτελεστικών κανονισμών των πράξεων αυτών, καθώς και έλλειψη νομιμότητας των τελευταίων.

18 Με αποφάσεις της 10ης και της 11ης Ιανουαρίου 2017 του προέδρου του όγδοου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έγιναν δεκτές οι αιτήσεις παρέμβασης που άσκησαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς στήριξη των αιτημάτων του ΕΣΕ.

19 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς να αποφανθεί επί των λόγων που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα, απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη και καταδίκασε την νυν αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Τα αιτήματα των διαδίκων

20 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την απόφαση του ΕΣΕ περί καθορισμού της ετήσιας εισφοράς της στο ΕΤΕ για το 2016,

– επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, και

– να καταδικάσει το ΕΣΕ στα δικαστικά έξοδα.

21 Το ΕΣΕ ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη,

– να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα έξοδα τόσο της αναιρετικής διαδικασίας όσο και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

– σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για την έκδοση τελικής απόφασης και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα της αιτήσεως αναιρέσεως.

22 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο, σε περίπτωση που αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να διαπιστώσει ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να θέτει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα ή την ισχύ του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81.

23 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, και

– να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

24 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αντλείται από παράβαση του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθώς και του άρθρου 60 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, και ο δεύτερος από προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και το άρθρο 60 του Κανονισμού του Διαδικασίας, κρίνοντας ότι η αναιρεσείουσα δεν τήρησε την προθεσμία για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως. Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει τέσσερα σκέλη, εκ των οποίων το πρώτο προβάλλεται ως κύριο και τα τρία επόμενα επικουρικώς.

26 Με το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, δεδομένου ότι η προθεσμία άσκησης προσφυγής τηρήθηκε ανεξαρτήτως της εκτίμησης ως προς τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση.

27 Συναφώς, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά νέα απόφαση επί της ουσίας και δεν είναι αμιγώς επιβεβαιωτική της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης. Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις καθορίζουν για την αναιρεσείουσα ετήσιες εισφορές που δεν είναι οι ίδιες, οπότε η νομική κατάστασή της μεταβλήθηκε με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση. Επιπλέον, η τελευταία αυτή απόφαση βασίζεται σε νέα στοιχεία, όπως είναι η τροποποιηθείσα εκτίμηση ενός ουσιώδους επιμέρους δείκτη, και δεν συνιστά διόρθωση απλού σφάλματος υπολογισμού.

28 Αφετέρου, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση δεν αντικατέστησε πλήρως την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, αλλά την τροποποίησε, η προσφυγή της κατά της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης δεν ήταν εκπρόθεσμη. Στο πλαίσιο αυτό, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο, μεταξύ άλλων, ότι δεν ανέλυσε τις συνέπειες της απόφασης της 18ης Οκτωβρίου 2007, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-299/05, EU:C:2007:608), σχετικά με την τροποποίηση των κανονισμών, ούτε εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους οι αρχές που απορρέουν από την εν λόγω απόφαση δεν έχουν εφαρμογή εν προκειμένω, ενώ εξ αυτής της απόφασης συνάγεται ότι η τροποποίηση πράξης, έστω και οριστικής, αποτελεί την αφετηρία νέας προθεσμίας άσκησης προσφυγής τόσο όσον αφορά την τροποποιημένη διάταξη όσο και για το σύνολο των διατάξεων της συγκεκριμένης πράξης.

29 Το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η αναιρεσείουσα αμφισβητεί κατ' ουσίαν την εξέταση των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο και ότι η επιχειρηματολογία της είναι απαράδεκτη. Προσθέτει δε ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση δεν στηρίζεται σε κανένα νέο πραγματικό περιστατικό σε σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς, ήτοι τον αποκλεισμό των υποχρεώσεων που συνδέονται με τις παρεπόμενες αναπτυξιακές δραστηριότητες από τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών στο ΕΤΕ για το έτος 2016. Ο υπολογισμός των εισφορών που καθορίστηκαν με την απόφαση αυτή διορθώνει ένα τυχαίο τυπογραφικό σφάλμα στον τύπο υπολογισμού όσον αφορά τον δείκτη ΘΣΠ σχετικά με την ένταξη σε σύστημα θεσμικής προστασίας, χωρίς να πραγματοποιείται εκτίμηση νέων πραγματικών περιστατικών, ούτε νέα νομική εκτίμηση, οπότε η εν λόγω απόφαση συνιστά επιβεβαιωτική πράξη όσον αφορά το αντικείμενο της διαφοράς. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις καθορίζουν διαφορετικά ποσά εισφοράς για την αναιρεσείουσα δεν αναιρεί το συμπέρασμα ότι, όσον αφορά το αντικείμενο της διαφοράς, η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση επιβεβαιώνει την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση.

30 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία σχετικά με τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2007, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-299/05, EU:C:2007:608), το ΕΣΕ εκτιμά ότι η επιχειρηματολογία είναι απαράδεκτη ως στερούμενη συγκεκριμένων επιχειρημάτων κατά της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Επιπλέον, η νομολογία αυτή αφορά νομοθετική πράξη γενικής εφαρμογής, με αποτέλεσμα να μην ασκεί επιρροή όταν πρόκειται για ατομική απόφαση. Τέλος, η αναιρεσείουσα δεν ισχυρίστηκε, ούτε απέδειξε ότι τα μη τροποποιηθέντα χωρία της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης αποτελούν σύνολο με τα χωρία που τροποποίησε η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση.

31 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή, όπως έπραξαν και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, περιόρισαν τις παρατηρήσεις τους στην ακυρότητα, στην ερμηνεία και στην εφαρμογή της σχετικής ρύθμισης και, ειδικότερα, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81, αρκέστηκαν να υποστηρίξουν, αντιστοίχως, ότι ο κανονισμός αυτός και οι αποφάσεις του ΕΣΕ δεν ενείχαν έλλειψη νομιμότητας, χωρίς να λάβουν θέση επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

32 Υπενθυμίζεται, όσον αφορά την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ούτε είχαν δημοσιευθεί ούτε είχαν κοινοποιηθεί στη νυν αναιρεσείουσα που δεν ήταν αποδέκτης τους, επισήμανε ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, η προθεσμία άσκησης προσφυγής αρχίζει να τρέχει μόνον από το χρονικό σημείο που ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει γνώση του ακριβούς περιεχομένου και της αιτιολογίας της επίμαχης πράξης, υπό την προϋπόθεση ότι ζητεί το πλήρες κείμενό της εντός εύλογου χρονικού διαστήματος. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η νυν αναιρεσείουσα έλαβε γνώση της ύπαρξης της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης με την παραλαβή της ατομικής πράξης επιβολής εισφοράς, στις 25 Απριλίου 2016, και ότι υπέβαλε την αίτηση για μελέτη του φακέλου της στην FMSA στις 22 Αυγούστου 2016, δηλαδή σχεδόν τέσσερις μήνες μετά την ημέρα κατά την οποία έλαβε την εν λόγω πράξη επιβολής εισφοράς. Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι ο τρόπος με τον οποίο η FMSA έθεσε σε εφαρμογή τις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν μπορούσε να δημιουργήσει την εντύπωση ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση αντικατέστησε την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι η προσφυγή, η οποία ασκήθηκε στις 23 Αυγούστου 2016, ήταν εκπρόθεσμη όσον αφορά την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση.

33 Όσον αφορά τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η νυν αναιρεσείουσα προσήψε, κατ' ουσίαν, στο ΕΣΕ ότι είχε παραβεί ορισμένες διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας, καθόσον δεν είχε εξαιρέσει από τον υπολογισμό τής εκ των προτέρων εισφοράς της στο ΕΤΕ για το 2016 τις υποχρεώσεις της που συνδέονταν με τις παρεπόμενες αναπτυξιακές της δραστηριότητες. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιλάμβανε νέα στοιχεία και ότι το ΕΣΕ ουδόλως είχε επανεξετάσει την εκτίμηση, που είχε ήδη πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο της έκδοσης της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, του ζητήματος αν έπρεπε ή όχι να εξαιρεθούν από τον υπολογισμό της εισφοράς της νυν αναιρεσείουσας οι υποχρεώσεις που συνδέονταν με τις παρεπόμενες αναπτυξιακές της δραστηριότητες και ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε υποβάλει, προς το ΕΣΕ ή την FMSA, αίτηση επανεξέτασης του εν λόγω ζητήματος βασιζόμενη σε νέα και ουσιώδη πραγματικά περιστατικά. Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή κατά της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης ήταν απαράδεκτη, για τον λόγο ότι η απόφαση αυτή ήταν, λόγω του αντικειμένου της διαφοράς, αμιγώς επιβεβαιωτική της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης και ότι η νυν αναιρεσείουσα δεν είχε προβάλει κανέναν λόγο ή επιχείρημα κατά της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης.

34 Κατά πρώτο λόγο, πρέπει να απορριφθούν οι ενστάσεις του ΕΣΕ ως προς το παραδεκτό της επιχειρηματολογίας της αναιρεσείουσας.

35 Συγκεκριμένα, πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εξέταση του ζητήματος αν η προσβαλλόμενη απόφαση έχει χαρακτήρα αμιγώς επιβεβαιωτικό μιας προγενέστερης απόφασης συνιστά πράξη νομικού χαρακτηρισμού των πραγματικών περιστατικών την οποία το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγξει κατ' αναίρεση. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγξει, δυνάμει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, τη νομική υπαγωγή των εν λόγω πραγματικών περιστατικών και τις εξ αυτής αντληθείσες έννομες συνέπειες [απόφαση της 28ης Ιουνίου 2018, Andres (Heitkamp BauHolding υπό πτώχευση) κατά Επιτροπής, C-203/16 P, EU:C:2018:505, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

36 Δεύτερον, είναι αληθές ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ και το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και από το άρθρο 169 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης ή της διάταξης του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αναιρετικό αίτημα, επί ποινή απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως ή του οικείου λόγου αναιρέσεως (πρβλ. απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, C-352/98 P, EU:C:2000:361, σκέψη 34, και διάταξη της 31ης Ιανουαρίου 2019, Iordăchescu κατά Κοινοβουλίου κ.λπ., C-426/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:89, σκέψη 28). Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία δεν περιλαμβάνει καμία επιχειρηματολογία που να αποσκοπεί ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η επίμαχη απόφαση ή διάταξη (απόφαση της 20ής Μαΐου 2021, Dickmanns κατά EUIPO, C-63/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2021:406, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας δεν είναι ούτε γενική ούτε αόριστη. Αντιθέτως, από την αίτηση αναιρέσεως προκύπτει σαφώς ότι η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο, αφενός, ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον χαρακτηρισμό της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης ως αμιγώς επιβεβαιωτικής της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης και, ως εκ τούτου, κατά την εκτίμηση του εκπρόθεσμου χαρακτήρα της προσφυγής και, αφετέρου, ότι δεν έλαβε υπόψη τα επιχειρήματά της σχετικά με την απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2007, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-299/05, EU:C:2007:608).

38 Κατά δεύτερο λόγο, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ μπορούν να αποτελέσουν όλες οι θεσπιζόμενες από τα θεσμικά όργανα διατάξεις, ανεξαρτήτως του είδους τους, οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων (απόφαση της 26ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Ιταλίας, C-621/16 P, EU:C:2019:251, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

39 Εκτός αυτού, από πάγια επίσης νομολογία προκύπτει ότι οι βεβαιωτικές πράξεις και οι αμιγώς εκτελεστικές πράξεις, δεδομένου ότι δεν παράγουν τέτοια αποτελέσματα, δεν υπόκεινται στον δικαστικό έλεγχο που προβλέπει το ως άνω άρθρο (πρβλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Ιταλίας, C-621/16 P, EU:C:2019:251, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Προκειμένου να κριθεί αν μια πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, μεταξύ άλλων, η ίδια η ουσία της πράξης αυτής (αποφάσεις της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψεις 51 και 52, και της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια πράξη είναι αμιγώς επιβεβαιωτική προγενέστερης πράξης όταν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση με την πράξη αυτή (αποφάσεις της 3ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών και ING Groep, C-224/12 P, EU:C:2014:213, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 15 Νοεμβρίου 2018, Εσθονία κατά Επιτροπής, C-334/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:914, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

42 Εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις καθορίζουν το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς κάθε μιας από τις οντότητες που αναφέρονται στο άρθρο 2 του κανονισμού 806/2014. Από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι, για το έτος 2016, μετά τον υπολογισμό των εισφορών στο ΕΤΕ για καθεμιά από τις οντότητες αυτές, το ΕΣΕ προέβη σε νέο υπολογισμό των εν λόγω εισφορών στο μέτρο που ο δείκτης ΘΣΠ σχετικά με την ένταξη σε σύστημα θεσμικής προστασίας του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κατ’ εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 είχε υπολογιστεί εσφαλμένως. Η διόρθωση του εν λόγω σφάλματος υπολογισμού οδήγησε σε νέο υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς για το έτος 2016 για όλα τα ιδρύματα, έστω και μη μέλη ΘΣΠ, και το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς στο ΕΤΕ για το έτος 2016 που καθορίστηκε με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση αντικατοπτρίζει τις τροποποιήσεις που επέφερε ο νέος αυτός υπολογισμός.

43 Κατά συνέπεια, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 87 των προτάσεών του, η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει ένα νέο στοιχείο σε σχέση με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον η αξία του δείκτη ΘΣΠ που χρησιμοποιήθηκε στη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση είναι διαφορετική από εκείνη που χρησιμοποιήθηκε στην πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση.

44 Επιπλέον, μολονότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις έχουν πανομοιότυπο αντικείμενο, δεδομένου ότι καθορίζουν τις εκ των προτέρων εισφορές στο ΕΤΕ για το έτος 2016, η ουσία των αποφάσεων αυτών είναι διαφορετική καθόσον τα ποσά των εισφορών που καθορίζουν είναι διαφορετικά.

45 Ως εκ τούτου, επιβάλλοντας στην αναιρεσείουσα την υποχρέωση να καταβάλει στο ΕΤΕ μια εκ των προτέρων εισφορά το ύψος της οποίας διαφέρει από το ποσό που καθορίστηκε με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση μεταβάλλει τη νομική κατάσταση της αναιρεσείουσας, οπότε η ακύρωση της απόφασης αυτής δεν συγχέεται με την ακύρωση της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης (πρβλ. απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1977, Metro SB-Großmärkte κατά Επιτροπής, 26/76, EU:C:1977:167, σκέψη 4).

46 Εντούτοις, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση ήταν επιβεβαιωτική της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης όσον αφορά το αντικείμενο της διαφοράς, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το ΕΣΕ υπέπεσε σε πλάνη καθόσον δεν απέκλεισε τις υποχρεώσεις που συνδέονταν με τις παρεπόμενες αναπτυξιακές δραστηριότητες από τον

υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών στο ΕΤΕ για το έτος 2016, ενώ, κατά τον υπολογισμό των εισφορών αυτών, η συνεκτίμηση των υποχρεώσεων που συνδέονταν με τις παρεπόμενες δραστηριότητες δεν τροποποιήθηκε.

47 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν τροποποιείται διάταξη ορισμένης πράξης, αναβιώνει η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής όχι μόνον κατά της ως άνω διάταξης, αλλά και καθ' όλων εκείνων οι οποίες, έστω και αν δεν έχουν τροποποιηθεί, αποτελούν από κοινού ένα σύνολο (πρβλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2007, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-299/05, EU:C:2007:608, σκέψεις 29 και 30).

48 Πάντως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το ΕΣΕ, τα μη τροποποιηθέντα στοιχεία του υπολογισμού βάσει του οποίου, στην πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, καθορίστηκαν οι εκ των προτέρων εισφορές στο ΕΤΕ για το έτος 2016 αποτελούν από κοινού σύνολο με το τροποποιηθέν στοιχείο του υπολογισμού αυτού, ήτοι τον δείκτη ΘΣΠ, για την έκδοση της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης.

49 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι το ύψος των εκ των προτέρων εισφορών στο ΕΤΕ εξαρτάται από δύο στοιχεία. Αφενός, το συνολικό ποσό των ατομικών εισφορών αποτελεί συνάρτηση του επιπέδου-στόχου που καθορίζεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014. Αφετέρου, κατά το άρθρο 70, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού αυτού, ο υπολογισμός των εν λόγω εισφορών εξαρτάται για κάθε ίδρυμα από το μέγεθός του, το οποίο καθορίζεται σε συνάρτηση με τις υποχρεώσεις του, και από το επίπεδο κινδύνου των δραστηριοτήτων του (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, σκέψεις 77 έως 79). Στο πλαίσιο αυτό, τα άρθρα 6 έως 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 καθορίζουν τον τρόπο εκτίμησης των υποχρεώσεων των ιδρυμάτων και του προφίλ κινδύνου τους.

50 Από τον τρόπο υπολογισμού των ατομικών εισφορών που παρατίθεται στο παράρτημα Ι του ως άνω κανονισμού και, ειδικότερα, από το βήμα 6 του υπολογισμού αυτού προκύπτει ότι το ΕΣΕ, αφού καθορίσει τις υποχρεώσεις και τον παράγοντα κινδύνου ενός ιδρύματος βάσει των διαφόρων δεικτών που προβλέπει η κανονιστική ρύθμιση, κατανέμει το ποσό που αντιστοιχεί στο ετήσιο επίπεδο-στόχο μεταξύ των διαφόρων ιδρυμάτων.

51 Κατά συνέπεια, μολονότι αληθεύει ότι ορισμένοι δείκτες όπως ο δείκτης ΘΣΠ εφαρμόζονται μόνο σε ορισμένα ιδρύματα, καθόσον επηρεάζουν τον προσδιορισμό των υποχρεώσεων ή του παράγοντα κινδύνου των συγκεκριμένων αυτών ιδρυμάτων, αποκλειομένων άλλων ιδρυμάτων, γεγονός παραμένει ότι, δεδομένου ότι το επίπεδο-στόχος κατανέμεται μεταξύ όλων των ιδρυμάτων, η τροποποίηση ενός τέτοιου δείκτη τροποποιεί το ύψος των εισφορών των ιδρυμάτων τα οποία αφορά ο δείκτης αυτός και επηρεάζει κατ' ανάγκην τις εισφορές όλων των ιδρυμάτων.

52 Επομένως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 47 της παρούσας απόφασης, η τροποποίηση ενός εκ των στοιχείων του υπολογισμού της εκ των προτέρων εισφοράς στο ΕΤΕ, όπως ο δείκτης ΘΣΠ, εκκινεί νέα προθεσμία άσκησης προσφυγής, η οποία καθιστά δυνατή την αμφισβήτηση όχι μόνον του συγκεκριμένου στοιχείου υπολογισμού της οικείας εισφοράς, αλλά και όλων των λοιπών στοιχείων του υπολογισμού αυτού.

53 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τον ακούσιο χαρακτήρα του σφάλματος κατά τη συνεκτίμηση του δείκτη ΘΣΠ. Πράγματι, ο εκούσιος ή μη χαρακτήρας του σφάλματος που οδήγησε στην έκδοση πράξης περί τροποποίησης προγενέστερης πράξης δεν ασκεί επιρροή

προκειμένου να καθοριστεί, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 39, 40 και 41 της παρούσας απόφασης, αν η εν λόγω τροποποιητική πράξη περιέχει νέο στοιχείο σε σχέση με την προγενέστερη αυτή πράξη και παράγει έννομα αποτελέσματα.

54 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση ήταν αμιγώς επιβεβαιωτική της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της διαφοράς και ότι, για τον λόγο αυτό, η προσφυγή ήταν απαράδεκτη.

55 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνουν δεκτά το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως και, επί της βάσεως αυτής, να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί των λοιπών σκελών του λόγου αυτού ούτε επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως.

Επί των συνεπειών της αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης

56 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναιρέσεως της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί είτε να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει, είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.

57 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της νυν αναιρεσείουσας ως απαράδεκτη και, κατά συνέπεια, δεν εξέτασε τους λόγους που προέβαλε η τελευταία προς στήριξη της προσφυγής της, η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση. Επομένως, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

58 Δεδομένου ότι η διαφορά αναπέμπεται ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 26ης Ιουνίου 2019, NRW.Bank κατά ΕΣΕ (Τ-466/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:445).

2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)